

NOMÉS VULL ABRAÇAR-TE

ET retrobo en l'abraçada.
Retorna la complicitat a la pell
i el gest s'entendreix a les mans.
Sota les celles, la veritat indiscutible
es fa present més que mai.
Tant com sempre torna l'esclat
de veritats compartides
i miratges somiats.
I un únic mirall ens enllaça.
Tu la meva, jo la teva, imatge jugant
a ser un cercle, una línia, un punt,
tant d'horitzó com d'avenc
profund vora el centre més nostre.
I de les ninetes ens raja
un doll de passió que acobla
l'ona d'espai que cohesiona
els nostres àtoms. I es fon
el sentit, i la raó ens fuig
vers el cingle que albira eternitat.

INCANDESCÈNCIA

INCANDESCENT.

Esclato en l'essència del que sóc

—del que som plegats— (¿és un miratge o en compartim l'espurna?)

Retrobo intacta la força de l'eternitat entre els teus dits,

dins la meva pell coberta de miralls petits de lluna.

Passejo pels camins perlats d'estels, que esdevenen meus,

i teus, en l'instant de vol en què ens fem poetes.

—Poesia de llum per tu, i per mi, en la foguera de la vida—.

Sento l'espurneig del foc que m'apropa al món

i em fa present, i et fa present, en l'instant de sol que ens visita.

Incandescent.

M'enlairo en el foc del que sóc

—del que som plegats— (¿és un mirall o en compartim l'engruna?),

retrobo el punt d'univers que encara m'enamora,

que duc gravat dins la pell coberta d'instant petits de lluna.

FLAMA ENCANTADA

M'ENCANTES.

Em quedo embadalida mirant un punt que es fa gran,
que esdevé vol, miratge, pensament, somni, esfera,
espiral perlada de llum, univers que em parla del Fènix.
Gegant, petit punt que s'enlaira i balla en màgica dansa
i, fixada en tu, en fusió inigualable de mons i espais,
dances, ballo, parles, sento, mires, canto. Sóc.
Només sé i crido al vent que m'encantes.
I en aquest precís moment, preciós instant d'encanteri,
m'encantes i jo esdevinc flama,
m'encantes i tu esdevens poema.